

LEE YOUNG-DO

SEN VÁLEČNÍKA

PTÁK, KTERÝ
PIJE SLZY II

HOST

LEE YOUNG-DO

SEN VÁLEČNÍKA

PTÁK, KTERÝ PIJE SLZY II

PŘELOŽILY

KAROLÍNA
ŠAMÁNKOVÁ

PETRA
LEE

MARKÉTA
POPA

BRNO
2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Tato kniha vyšla s podporou fondu Literature
Translation Institute of Korea (LTI Korea).
This book is published with the support of the
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

© Original title:

눈물을 마시는 새 2: 숙원을 추구하는 레콘 by 이영도
NUNMUREUL MASINEUN SAE BOOK 2: SUGWONEUL
CHUGUHANEUN REKON by Lee Young-do
Copyright © Lee Young-do, 2003

Originally published in Korea
by GoldenBough Publishing Co., Ltd.
Published in arrangement with Lee Young-do
c/o Minumin Publishing Co., Ltd.,
and Casanovas & Lynch Literary Agency
Cover illustration © Yi Suyeon

Translation © Petra Lee, Markéta Popa,
Karolína Šamánková, 2025
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2567-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2568-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2569-0 (MobiPocket)

Naším posláním je spravovat cestu.

— přísaha Spolku mýtné cesty

KAPITOLA ŠESTÁ SPRÁVCI CESTY

„Taková tma. Tma, tma,“ děl Hwarit Makerou.

Kdosi se k němu z temnoty blížil. Hwaritova duše se schoulila jako vystrašené zvíře, ale cizí nitrohlas jej vlídně pobídl:

„Můžeš vyjít ven.“

„Nech mě být, Kalotegu.“

„Pochybuji, že se ti tam líbí.“

„Právě se snažím si to oblíbit.“

Hwarit se schovával v lese. Zdejší stromy měly dlouhá jména, například „Stín, jenž vznikl překrýváním jedné vzpomínky druhou“, „Prožitá, ale nezaznamenaná zkušenost“ či „Zapomnění, netečné samo k sobě“. Hwarit mezi nimi bloudil. Pokaždé když o nějaký strom zavadil, vyřinuly se z něj pokroucené vzpomínky jiné duše.

„Úsilí by bez utrpení ztratilo svou hodnotu. Chtěl bych ti ukázat vzpomínku lidí, kteří žili v oblasti Rahočinu. Zajímá mě, co si o ní pomyslíš,“ děl Kaloteg.

„Co je Rahočin?“

„Je to území na severu. Říká se, že když je dostatečně jasno, lze odamtud doblédnout až na konec severní části světa. Rahočin je známý drsnými sněhovými bouřemi a obřími ledovci.“

Hwarit pocítil záchvěv šupin, přestože již žádné neměl. Za okamžik do útrob Hwaritova lesa vtrhla ledově ostrá vzpomínka a trýznila Hwarita, až omdlel. Ve skutečnosti vědomí neztratil, v určitém smyslu jej úmyslně pozastavil. Kaloteg se zasmál.

„Ó, Hwarite. Jsi k smíchu, brachu. To, co teď předvádíš, není bezvědomí, ale klam.“

I Hwarit si to uvědomil a zároveň se dovтіpil něco jiného.

„A co si ty myslíš o tomhle?“

Hwarit vyvolal vzpomínku na okamžik vlastní smrti a poslal ji do všech stran. Kaloteg vykřikl a ustoupil.

„Ty tohle nikdy nezažiješ! Toble je umírání!“ pokračoval rozčileně Hwarit.

Brzy toho ohromně litoval. Kaloteg byl dušischraň a měl v sobě bezpočet zemřelých. Přivolał všechny jejich vzpomínky na smrt a Hwarita jimi udeřil. Hwarit vykřikl a uprchl do nejtěmnější části lesa. Ve snaze zahnat Hwarita musel vzpomínkám čelit i sám Kaloteg. Když už je nedokázal dál snášet, vrátil je zemřelým. Pak se znovu přenesl na povrch vědomí, vyměnil si místo s duší, jež do té doby jednala za něj, a přemýšleł.

„Dobrá nebesa! Kéž bych tak věděl, proč s tím dušischraňové pořád pokračují.“

Sám si nedokázal představit, že by duše předal dál. Chtěl tu myšlenku rychle zaplašit, ale čím více se snažil, tím více na ní ulpíval. Vtom jedna z duší pohnula Kalotegovými rty:

„Taky to uděláš, Kalotegu.“

Kaloteg zauvažoval, kdo promluvil. Hned ho jedno jméno napadlo.

„Zuquedo? Dlouho jsme spolu nemluvili. Docela jste si pospal, že ano?“

„Přesně tak. Co to bylo za děcko? Nemohl jsem si ho pořádně prohlídnout, protože se schovávalo mezi těma starýma dušema, ale řekl bych, že byl ještě docela mladíček.“

„Je to jeden nága, který nedávno zemřel. Přijal jsem jeho duši.“

„Vážně? Ale proč jsi ho takhle děsil? Už je po smrti, tak to ustojí, ale co kdybych to samý udělal já tobě?“

„Přestaňte!“ vykřikl patron vyděšeně.

„Kalotegu,“ oslovil jej Zuquedo pobaveně.

„Ano?“

„Kalotegu?“

„Co chcete?“

„Až ten den nastane, i ty nakonec někoho vyhledáš.“

„Ani náhodou! Když jsem vás přijímal, řekl jsem jasně, že až dojde na mou smrt, zemřu. Vy všichni jste s tím souhlasili.“

„Aha, tenhle slib. Slyšel jsem ho mockrát. I tys přísahal?“

Při tomto neskrývaném posměšku Kalotegovi zachřestily šupiny. Zuquedo se začal pochechtávat. Kalotegovi se nelíbilo, když z jeho vlastních úst vycházel ten podivný zvuk. Měl smích rád, ale to, co se z něj linulo Zuquedovým přičiněním, bylo příšerné.

„Nemohl byste se trochu mírnit? Váš smích nesnáším.“

„Já taky. Je těžký se smát v těle nágy. Graseho bylo lepší.“

„Graseho?“

„Rekon, velikán, kterýho obdivovali i ostatní rekon. Ještě ses s ním nepotkal?“

„Ne, nesetkali jsme se. Určitě je uvnitř?“

„Jo. Grase taky sliboval. Zeptali jsme se, jestli do něj můžeme vstoupit, a on odpověděl, že jo, pokud souhlasíme s tím, že až přijde jeho čas, všichni zemřeme. Řekli jsme mu, ať se rozhodne podle sebe. Za něj to bylo báječné. Ten neomaleneček používal padesátikilovou železnou palici a železný kyj. Tím jednou praštil krávu tak silně, že z ní zůstala jen kůže. Kostí uvnitř těla rána rozdrtila skoro na prach. To byly časy... Když jsem se smál jeho tělem, bylo to, jako by se zvedlo skutečný tornádo.“

Zuquedo vzpomínal na časy v rekonově těle a na chvíli se odmlčel. Kaloteg beze slova vyčkával.

„Nícméně,“ promluvil znovu Zuquedo, „když měl ten úžasný a silný Grase zestárnout a zemřít, víš, co udělal? Tím hrubým železným kyjem vyhrožoval nějakému člověku a násilím do něj

převědl všechny duše. Dalo by se to považovat za spirituální znásilnění. Ale tělo toho člověka mu lezlo na nervy. Možná i proto během doby, co v něm vězel, jen pospával, kdo ví. Hej, Kalotegu! Co kdybychom pro mého přítele příště vybrali tělo rekona?“

„Zuquedo, už jsem vám to říkal několikrát, až ten čas přijde, já umřu a půjdu k Bohyni. Jsem patron, jenž přijal svaté jméno,“ prohlásil vážně Kaloteg, ale Zuquedo si z něj utahoval.

„No jo, ale mezi náma už přece jeden mnich je. Mám mu říct, ať se představí?“

„Přestaňte a stáhněte se, prosím.“

Zuquedo se zasmál a sestoupil do podvědomí. Kaloteg se pohodlně usadil na židli a snažil se uklidnit.

Svého rozhodnutí stát se dušischraněm nelitoval, protože díky tomu získal vědomosti, které by za celý život sám nenastřádal. Avšak kdyby býval věděl o nedůtklivém člověku jménem Zuquedo, možná by si to ještě jednou promyslel. Zuquedův způsob projevu a jeho upřímnost byly Kalotegovi velmi nepříjemné. Kaloteg si představil sám sebe ve stáří, jak hledá někoho dalšího, kdo by přijal jeho duši spolu se všemi, které schraňoval.

To se nikdy nestane! děl si pro sebe odhodlaně.

Kaloteg se nikdy nezastavil před nemožným. Poté, co oživil mrtvou sestru tím, že jí navzdory obavám a odporu všech ostatních narval do podříznutého hrdla živé zvíře a náze hlava do dvou let znovu narostla, Kaloteg už nepovažoval nic za nemožné. Z mladší sestry se sice stalo monstrum, které si kromě nenávisti k člověku, jenž ji sprovodil ze světa, nic nepamatovalo, ale to Kalotega nezlomilo, pouze zarmoutilo.

Musím si s ním pohovořit ještě jednou, rozhodl se Kaloteg a ponořil se do vlastního nitra, aby našel Hwarita.

V rozeklaném pohoří Siguriat v minulosti spojovalo sever s jihem mnoho cest. Nejvýznamnější z nich byla považována za jeden ze čtyř divů královny Kugjon, jež sama sebe nazývala „Velkou propojitelkou“, ale lidé o ní častěji mluvili jako o Královně cest. Avšak jakmile se cesty přestaly udržívat, všechny zmizely pod nánosy půdy, padajících kamenů a býlí. Bouře prohánějící se pohorím Siguriat představují velkou pohromu pro vše, co vytvořil člověk.

Do dnešních dob se dochovala jediná cesta vedoucí přes hory. Mýtná cesta. Rjun nedokázal pochopit, proč má platit za pouhé procházení po území, které tam jednoduše existuje.

„Takže to nejsou banditi ani lupiči?“ ptal se Pihjonga.

„Od banditů se liší, nemyslíte? Pokud nezaplatíte banditům, zabijí vás a peníze si stejně vezmou, ale Spolek mýtné cesty vás ako-rát nepustí na cestu. To je něco jiného, ne?“ vysvětlil mu tokkebi.

„Mně se zdají stejní jako lupiči.“

„Ano? A v čem?“

„Právě v tom, že když zaplatím, můžu projít. Dostanou nezasloužený výdělek z území, který existuje samo od sebe, a nic pro to nemusí udělat...“

„Aha, to jsem nevysvětlil. Bandité nic nedělají, ale spolek pracuje. Kope studny okolo cesty, odhání nebezpečná zvířata a ve vstupní pevnosti ošetřuje nemocné. Za poplatek poskytují také ubytování s jídlem. A v případě, že se cesta poškodí, ji opraví, to se rozumí, že ano?“

„Pak to dává smysl. Ale proč takový mýtný... vážně... vypadá chutně.“ Rjun mluvil s pohledem upřeným na pasoucí se kozu a větu nedokázal dokončit. Keigon ležel na skále a promluvil, aniž by otevřel oči: „Ne, Rjune.“

„Ale já neříkám, že mám hlad. Jen že vypadá lákavě.“

Keigon koupil ve Šradosu tři kozy. Tynahan se poněkolkáté podívil, jak jeho společník utrácí, ale Keigon mu vysvětlil, že na

mýtné cestě v Siguriatu se nesmí lovit. Na cestě horami dvě kozy snědli. Rjun spolkl jednu a tři členové záchranné výpravy upekli a snědli druhou. Keigon jim vysvětlil, že poslední koza poslouží jako mýtné, a teď se pásla na první louce, kterou po dlouhé době potkali.

„Jedna koza bude na uhrazení poplatku za průchod stačit. Ale-
spoň doufám...“

„Nejde zaplatit penězi?“ zeptal se Rjun.

„Jde, ale členové Spolku mýtné cesty mají pro kozy slabost. Říkal jsem si, že by je mohla potěšit, kdyby váhali, na kolik stanovit mýtné za draka. Třeba nás pak nechají snáze projít.“

„Hádám, že se jim neříká milovníci koz, protože mají rádi jejich maso. Jaký to má teda význam?“

„Uctívají je.“

„Prosím?“

„Je to taková ořepaná historka. Podle vyprávění spolku jejich první náčelník kdysi pásł stádo na druhé straně hor. Jednoho dne, zatímco hledal ztracenou kozu, náhodou objevil cestu. Z toho důvodu je uctívají. Podle mě je mají rádi proto, že je to prostě jedno z mála zvířat, které je možné chovat tady ve výše položených oblastech.“

Rjun se při Keigonových posledních slovech rozhlédl. Od místa, kde končily pokroucené a vyschlé nejhouževnatější stromy dávající na odív svou nezlomnost, vzhlížela k širému nebi pouze štíhlá šedozelená stébla trávy. S každým poryvem větru se vlnila jako srst šelmy. Když vítr trsy trávy rozdělil, objevila se pod nimi křídově bílá skála. Pod horami se hustá mlha shlukovala do oblak. Na takovém místě spolu mohly hory rozprávět v soukromí. Pro Rjuna, uvyklého na džungli Kiborenu, to byla velmi nezvyklá krajina.

Vtom se z nebe ozvalo hřmění. Pihjong a Rjun chtěli vstát, ale Keigon je zadržel.

„Zůstaňte sedět. Svah je příkrý.“

Oba se proto zase posadili. Z dálky k nim po obloze s ohromným hřmotem přilétala Nani. Na jejím hřbetě seděl Tynahan, načepýřený natolik, že dosahoval trojnásobné velikosti. Na objemu pochopitelně nabylo jen jeho peří a nikoliv tělo, přesto Rjunovi a Pihjongovi připadala Nani velmi unavená. Jak se přibližovala, vítr, který vytvářela křídly, tvrdě udeřil do hory. Pihjong i Rjun nyní porozuměli tomu, proč neměli vstát.

Nani přistála do zvířeného prachu a trávy. Tynahan se zakymácel, sesedl a věnoval jí pohled ostrý jako břitva. Když se vítr uklidnil, Pihjong se opatrně postavil a zeptal se: „To taky nezafungovalo?“

Tynahan nereagoval a stále ještě upřeně pozoroval Nani. Když se Pihjong zeptal znovu, Tynahan se prudce otočil: „Pihjongu! Seš si jistý, žeš jí dal ten správný pokyn?“

„Úplně, určitě, nepochybně. Proč se ptáte?“

„Do pralesa. Takže se vrátila, když jí ještě zbývalo tři sta metrů.“

Rjun se pousmál a zadíval se na vzdálenější konec oblohy. Uviděl malý stín zdánlivě prolétávající přímo nad ostrými vrcholky hor, ale ve skutečnosti byl mnohem výš. Nebeská velryba.

Jakmile Tynahan spatřil ohromný obrys jejího těla na obloze, přiměl Pihjonga, aby jej rychle naučil, jak ovládnout dovednost jízdy na broukovi. Pihjong dal Nani znakováním pokyny. Tynahanovi vysvětlil, že podobně jako všichni ostatní brouci se i Nani k nebeské velrybě odmítne přiblížit. Ale Tynahan prohlásil: „Strávili jsme spolu hodně času. Mohl jsem za tu dobu do srdce toho zbabělého brouka přenést svůj zápal a svoji odvahu. Třeba bude mít dneska Nani bláznivý den,“ dodal ještě. Svou tvrdohlavostí přiměl Pihjonga ustoupit. Tokkebi předal broukovi instrukce, Nani Tynahana naložila a vzlétla.

Když se však k velrybě přiblížila na vzdálenost tři sta metrů, rozhodla se navzdory Tynahanovým prosbám i výhrůžkám

vrátit se zpět. Tynahan ostatním rozčileně vysvětloval, jak let probíhal.

„Zatraceně. Vypadalo to, jako by vůbec nechápala, co říkám. Vysvětlí jí to znova znakama!“ vyrazil ze sebe sípavě.

„Stejně to nepomůže, nemyslíte?“

„Nebo takhle. Ať tentokrát doletí tři sta metrů nad záda nebeský velryby. Já seskočím dolů!“

„...No, možná byste mohl skočit, pokud Nani složí krovky a bude plachtit jako s Keigonem. Ale nemyslíte, že si spíš ublížíte, když spadnete dolů jako pytel železa?“

„Jestli mám umřít, ať je to na zádech nebeský velryby!“

Rjun divoce zatleskal. Pihjong a Tynahan se na něj užasle podívali. Rjun se zastyděl a schoval ruce za záda.

„Copak vy tohle neděláte, když jste svědky něčeho dojemného?“

Náhle se rozezněl smích. Tynahan se ohlédl po Pihjongovi, ale ten se nesmál. Rjun s Tynahanem nechápali, co se děje. Pak jim přešel mráz po zádech (Rjunovi se zvedly šupiny) a otočili se ke skále stojící opodál.

Keigon se smál.

Všichni, dokonce i Nani a Asu-Hwarital, který seděl na Rjunově rameni, byli otřesení, jako by v trhlinách reality spatřili záblesky nesmírné hrůzy.

„Josbi, ty máš vážně vtipné...“ začal Keigon pobaveně, aniž si všiml, že na něj ostatní členové výpravy zaujatě hledí. Zbývající slova se vytratila.

Keigon ležel ve stále stejné poloze, ale ostatní si všimli, že ztuhl. Pihjong a Tynahan se na sebe podívali a naklonili hlavy zvědavě na stranu. Ale Rjun promluvil hlasem plným dětského očekávání: „Vidím, že jste byl myšlenkami u otce. I s tou vaší železnou krví jste se spolu smáli?“

Keigon se mlčky postavil.

„No dobrá. Vyražme.“

Rjuna jeho slova rozladila. Pihjong cítil neklid a jeho neblahá předtucha se naneštěstí stala skutečností. Keigon šel bez zastavení den a půl. Jejich pochod přes rozeklané vrcholky pohoří byl dlouhý a namáhavý, bez jediného odpočinku. Tynahan táhl své kopí po zemi a překvapivě ho to netrápilo. Když byli členové výpravy na pokraji zhroucení, objevila se v dálce Siguriatská vstupní pevnost. Keigon přistoupil k Rjunovi, jenž zhluboka vydechoval s rukama položenýma na třesoucích se kolenou, a s vážnou tváří pravil: „Ano.“

Rjuna překvapilo, jak snadno se může zformovat pohnutka k vraždě. Ale Keigon nepodnikl tento strastiplný pochod jen proto, aby přemýšlel, jak má Rjunovi odpovědět. Tynahan v sobě našel sílu protestovat.

„Proč jsme se pro všechno na světě takhle hnali? No? Myslím tím...“

„Podíval jsem se na oblohu a zdálo se mi, že se žene bouřka. Tak jsem usoudil, že bude lepší si pospíšet.“

„...že jsme měli jít rychle!“ dokončil kvapně Tynahan.

Rjun zapomněl na své vražedné pohnutky a Pihjong litoval, že přišel o pohled na rekona vystaveného bouřce na otevřeném svahu hory. Skupina pokračovala v cestě k pevnosti a Tynahan ji pobízela ke spěchu.

Brána pevnosti tvarem připomínala podlouhlou jeskyni. Vznikla proražením skalní stěny a byla několik desítek metrů vysoká a téměř sto metrů široká. Na obou stranách znemožňovala průchod těžká železná vrata. Nad jeskyní byla ve strmé skále vystavěna pevnost.

První náčelník spolku nachystal pro pocestné na skálu provazový žebřík, aby mohli překonat obří skalní masiv, jenž je bezpochyby největší překážkou na mýtné cestě. Tehdejší „pevnost“ náčelníka byla pouhou boudou na skále, z níž náčelník

po zaplacení spustil pocestným žebřík. Když si tímto způsobem vydělal peníze, vyrobil výtah, a za nějakou dobu prorazil kamennou stěnu. U obou vstupů do jeskyně zřídil mýtnice. V nich výběřčí vybírali od pocestných poplatky podle seznamu, který dostali od svého náčelníka. Protože sazby byly pevné, nevznikaly mezi výběřčími a pocestnými spory, a výběřčí měli svou práci rádi. Avšak toho dne odpoledne, kdy se z dále blížila bouře, výběřčí poprvé pochybovali o svých povinnostech.

„Nemůžeš nás nechat rychle projít?!“

S přibližujícím se hlubokým duněním hromu se Tynahanova nálada zhoršovala.

„Počkejte chvíli, prosím,“ řekl přes okno hlavní výběřčí mýtného s pobledlou tváří. „Jak jsem řekl, v našem sazebníku to není... nedokážeme si za tak výjimečných okolností poradit sami. Podřízený, který se šel poptat nahoru do pevnosti, se za chvíli vrátí.“

Hlavní výběřčí se div nerozplakal. Mýtné za lidi a rekony měl uvedené v tabulce a v místech, kam se běžně nedíval, našel i položku tokkebi. Nicméně nikde nebylo ani zmínky o broucích. A co teprve drak? A kdyby ještě zjistil, že ta osoba s drakem na rameni není člověk, ale nága, opravdu by v pláč propukl. Jenže Rjun se zahalil do Keigonova pláště a tvář si skryl látkou. Pro jeho hlas a vzrůst všichni výběřčí uvěřili, že Rjun je lidská žena.

Pihjong četl varovný nápis vyražený do vnější zdi mýtnice, zcela jasně namířený proti rekonům: „Za šplhání po zdi polití vodou.“

„Tokkebi v seznamu máte, ale pročpak tam nemáte brouky?“ zeptal se zvědavě.

Výběřčí potřásl hlavou.

„Podívejte se. Tokkebi tudy procházejí, když nemají brouka. Když ho mají, přes hory přece přeletí. To spíš já bych měl otázku: Proč chcete vy projít pěšky, když brouka máte?“

„Och, protože ostatní ze skupiny nemohou letět. Možná tam budete mít položku týkající se koně? Neměli by brouci podléhat stejné sazbě jako koně?“

„To nemohu rozhodnout sám. Počkejte prosím ještě chvíli.“

Upřímná prosba výběřčího se setkala s Tynahanovým hlasitým protestem.

„Hrome, vždyť sem jde bouřka! Říkejte si jí, ať počká!“

Tynahan nedokázal skrýt svůj neklid. Keigon nakonec navrhl, aby šli všichni dovnitř mytnice a počkali tam. Hlavní výběřčí zaváhal kvůli vybranému mytnému, jež měli schované uvnitř, ale neměl příliš na výběr, a tak návrh přijal.

Zvenčí se mytnice nezdála velká, ale uvnitř byla docela prostorná, protože polovina celé místnosti byla vytesána do skály. I přesto se tam nemohlo vejít Tynahanovo železné kopí a nakonec jej musel odložit venku. Pihjong nechal venku i Nani.

Uvnitř bylo několik stolů a židlí, u kterých výběřčí pracovali. Pro Tynahana se jako vždy žádná nehodila, a tak se posadil na podlahu s výrazem nesmírného vděku pouze za to, že unikl dešti. Keigon mu cosi naznačil očima. Tynahan pochopil jeho záměr a přesunul se před Rjuna, aby jej schoval před pohledy výběřčích. Pihjong se mezitím bavil prohlížením dlouhého seznamu poplatků na zdi.

„Aha, teď už chápu, proč nemůžete rozhodnout sám za sebe. Muly, koně i osli podléhají každý jiné sazbě, že? Proč v tak podrobném seznamu nejsou brouci?“

„Až do včerejška by mě ani nenapadlo o tom přemýšlet. Ale teď jsem taky hodně zvědavý. Možná je to v sazebníku uvnitř pevnosti. Ale kde jste vůbec našli toho draka? Je skutečný?“

Pihjong se nejistě podíval po Keigonovi. Vtom se spustil déšť, který Keigon předpovídal. Vytvářela se hustá mlha. Doprovázel ji zvuk připomínající miliony padajících zrníček. Vodní clona zcela zahalila vzdálené hory a obrysy blízkých vrcholů byly sotva

patrné. Jakmile začalo pršet, Tynahan bezohledně načepýřil peři a Rjun, už tak pro ostatní sotva viditelný, se jim úplně ztratil z očí. Všem uvnitř mýtnice se špatně dýchalo.

Kvůli hustým provazcům deště místnost potemněla. Jeden z výběřčích vyndal lampu, Pihjong se usmál a luskl prsty. Z jeho ruky se odlepil ohnivý motýl a třepotavě odletěl k lampě. Všichni se zatajeným dechem pozorovali, jak motýl usedl do lampy a tiše složil křídla, která se vmžiku proměnila v plameny. Výběřčí vyjekli úžasem.

Keigon oknem pozoroval padající déšť. Pak ukázal na konvici na jedné straně stolu a zeptal se: „Můžu se napít?“

„To není voda ani čaj.“

„Vím, co to je.“

Hlavní výběřčí se podivil, ale souhlasil. Keigon nalil z konvice čirou, jemně zabarvenou tekutinu do široké misky, jež stála vedle. Misku naplnil po okraj, upil doušek a podal ji Tynahanovi.

„Dejte si a podejte misku Pihjongovi. Rjunovi ne.“

Tynahan zmateně otevřel zobák a upil. Hned si uvědomil, že jde o chuťově jemný likér, a začal jej hltat. Keigon zatím hovořil s hlavním výběřčím.

„Nejsou si pocestní před mýtným rovni? Už je to dávno, ale kdysi jste nenechali projet bez zaplacení ani krále. Vím, že jste i před králem Kwonnungem, Mocným, pronesli: ‚Dospělý lidský muž, deset stříbrných.‘ I Zuquedu Sarmaqovi nezbývalo nic jiného než se podřídit vašim pravidlům.“

Hlavního výběřčího těšilo naslouchat historkám o vlastních lidech. Keigon klidným hlasem pokračoval:

„Souhlasili jsme, že zaplatíme poplatek za draka, proto věřím, že nebude nezdvořilé, když vám neobjasníme jeho původ.“

„Vidím, že jsou zde okolnosti, o nichž nemůžete mluvit. Je nám jedno, kdo jste, pokud zaplatíte mýtné. Mimochodem, chutná vám?“

„Dobré arhi,“ přitakal Keigon.

„Tak tohle je arhi!“ zvolal Tynahan a nadšeně přikývl. „Nevyrábí se z koňského mlíka?“

„Dělá se z kozího nebo ovčího mléka... Ale neříkal jsem, abyste ho poslal dál?“ jemně jej napomenul Keigon.

Tynahan zamrkal a shlédl na miskou. Byla prázdná a Pihjong se tvářil nasupeně. Dříve než mohl zahanbený Tynahan cokoliv odvětit, nalil vrchní výběrčí arhi do jiné misky a podal ji Pihjongovi.

„Znáte-li arhi, pak vás jím samozřejmě musím uctít. Ale co ona, nepije alkohol?“

Hlavní výběrčí ukazoval na Rjuna za Tynahanem. Keigon zavrtěl hlavou.

„Není na tom zdravotně moc dobře. Omluvte prosím její neuctivost. A Tynahane, měl byste pít opatrněji. Tento alkohol sice vsedě zvládne pít každý, i mladičká dívčina, ale jakmile si člověk stoupne, arhi podrazí nohy i tomu největšímu silákovi.“

Tynahan nedbal Keigonova varování a natahoval se po konvici se slovy: „Už jste někdy viděli rekona pod parou?“

Keigon jen mírně naklonil hlavu. Vtom se otevřely dveře vedoucí do skály. Objevil se výběrčí s lucernou, který se před chvílí odešel zeptat na poplatky. Vypadal trochu překvapeně, že vidí členy výpravy uvnitř výběrčí stanice. Ihned podal zprávu svému nadřízenému.

„Řekl, že stanoví poplatek, až draka uvidí osobně.“

„Není v sazebníku?“ zeptal se hlavní výběrčí zmateně.

„Sám jsem si to neověřil. Pobočník se mě zeptal, proč chci sazebník vidět, a když jsem odpovídal, zeptal se, jestli se na toho draka může podívat. Tak jsem odpovídal, že drak je malý, takže to možné je. Dostal jsem instrukce dovést ho nahoru.“

Hlavní výběrčí dal Keigonovi pohledem najevo, že nemá na výběr. Keigon se lehce uklonil a vstal ze židle.

„Půjdeme tedy nahoru.“

Cestu jim však znesnadnil drobný problém v podobě samotné stavby pevnosti. Výška chodby, vedoucí z výběrčí stanice do pevnosti, nepředstavovala pro lidi žádný problém, ale Pihjong by se musel sehnout, aby mohl projít. Tynahan pochopitelně vejít nemohl. (Dokonce ani schody pro něj nebyly v té správné velikosti.) Pihjongovi a Tynahanovi tedy nezbylo než zůstat v mýtnici. Pihjong pohlédl na lucernu výběrčího, nepatrně zavrtěl hlavou, vykouznil drobný plamínek a podal jej Keigonovi. Keigon si ho připevnil k levému nárameníku. Vedeni výběrčím se pak Rjun a Keigon vydali nahoru po schodech do pevnosti. Ze schodiště bylo možné vstoupit do dalších chodeb, které zřejmě vedly ke skladišti nebo do jiných prostor v pevnosti. Avšak výběrčí pokračoval bez zastavení dál. Pršelo jako z konve, ale protože byli uvnitř skály, nic zvenčí neslyšeli. Zvuk deště se přiblížil pouze příležitostně, když míjeli větrací šachtu nebo okno. Keigon z toho odvodil, že bouře v pohoří Siguriat povážlivě zesílila.

Nekonečně dlouho stoupali temnotou. Náhle schody skončily a před nimi stály veliké dveře. Průvodce jim řekl, ať vstoupí, a sám se vrátil nazpět. Rjun pohlédl na Keigona. Ten se letmo podíval na Asu-Hwaritala, sedícího na Rjunově rameni, a zatlačil do dveří. Zaplavilo je jasné světlo a zvuk deště.

Vstoupili do velkého obdélníkového sálu, asi deset metrů širokého a dvacet metrů dlouhého. Nalevo od vstupních dveří byly ještě další dvoje. Ty prostřední měly dostatečné rozměry, aby jimi mohl pohodlně projít i rekon nebo tokkebi. Nalevo i napravo ve zdi byly ještě několikery dveře. Na vzdálenější konec obdélníkové místnosti byl napojený balkon. Rjun s Keigonem si jeho přesným vzhledem nebyli jisti, protože druhou půlku místnosti zakrýval těžký závěs. Rjun skrze něj viděl prostupovat světlo a domníval se, že na druhé straně je prostor otevřený ven.

Pod závěsem také zpozoroval schody a usoudil, že balkon je o něco výše položený než zbytek místnosti.

Uprostřed síně stál dlouhý stůl s mnoha židlemi, ale seděl u něj pouze jeden postarší a proplešatělý muž, zřejmě pobočník. Keigon vykročil ke stolu a Rjun jej po chvílce následoval. Stařec, sedící po levé straně, se podíval na plamínek na Keigonově rameni, se zájmem se pousmál a ukázal na pravou stranu stolu. Rjun a Keigon následovali jeho pokyn a posadili se na židle naproti starci.

Jakmile usedli, starý muž opět sklopil oči. Předměty, které před ním ležely, Rjuna překvapily. Na stole bylo několik desek narovnaných na sebe, každá asi metr dlouhá. Okraje desek lemovala kůže a na širší straně byla vyryta písmena. Rjun pochopil, že před ním leží kniha sestavená z kovových plátů. Mlčky starce pozorovali. Pobočník se snažil pozvednout velkou a evidentně těžkou stranu. Knihu držely pohromadě kovové háky, proto bylo otáčení listů navzdory koženým okrajům hlučné. Nezdálo se však, že by to starce nějak vyvádělo z míry, a pokračoval ve čtení.

Po delší době se skřipěním otočil další stránku. Keigon trpělivě mlčky čekal, ale Rjun se neklidně rozhlížel po stole. Vedle kovové knihy leželo cosi, co připomínalo psací náčiní a štos poskládaných látek. Po delším zkoumání si Rjun uvědomil, že je to tokkebí papír. Znal jej jen z doslechu. Pohled na papír pro něj byl nepříjemný, jako by se díval na mrtvý strom, a tak odvrátil oči zpět k závěsu. Něco za ním vyzařovalo teplo. Pozorně se tím směrem zadíval. Brzy poznal, že tam na židli napůl sedí a napůl leží osoba s horkou krví. Dívá se, jak prší? Co je na tak melancholickém výhledu zajímavého? Až po notné chvíli si připomněl, že bezvěrci vidí padající déšť jinak než nágové. Stařec náhle promluvil:

„Tady to máme,“ zahřměl hlubokým hlasem, který se nehodil k jeho drobnému tělu, a ukázal prstem na kovovou desku.

Na rozdíl od jiných, hustě popsaných stran, bylo na této vyryto jen několik písmen.

„Brouk. Obdrží se patnáct stříbrných.“

Keigon mírně přikývl. „A drak?“ zeptal se.

„Počkejte prosím.“

Starý muž začal znovu otáčet kovovými deskami. Rjun během nudného čekání opakovaně ztrácel pozornost.

„Tady to je,“ pravil konečně stařec jasným hlasem.

Rjun se rázem napřímil. Stařec promluvil, aniž by se na něj podíval.

„Drak. Za tažení lodi a špatnou povahu se obdrží deset zlatých. Za porušení země při pohybu a za dobrou povahu se obdrží sto zlatých.“

Rjun se na starce díval nechápavě, ale Keigon klidně promluvil:

„Celkově je to dost drahé.“

„Pokud potáhne loď nebo rozryje zemi, cestu poškodí.“

„A co kdyby letěl?“

„O tom není v sazebníku ani zmínky. Pokud umí létat, stano-
víme vhodný poplatek a zaneseme jej jako novou položku, takto
se sazebník doplňuje. Dokáže létat?“

Rjun ze starcova vysvětlení pochopil, že siguriatskou mýtnou
cestou už někdy musel projít drak táhnoucí loď nebo drak, který
rozryl zemi.

„Ukaž, že umí létat,“ řekl Keigon Rjunovi.

Rjun odvinul ze své levé paže Asu-Hwaritalův ocas, ale draka
jeho pohyb jen rozmrzel, a tak ocas omotal okolo Rjunovy druhé
paže. Rjun s jeho sevřením chvíli zápasil, než dokázal draka ucho-
pit oběma rukama. Pak vzpírajícího se Asu-Hwaritala vyhodil do
vzduchu. Drak tvrdošíjně odmítl rozevřít křídla a spadl dolů, tak
jak byl. Rjun jej polekaně chytil. Stařec celou scénu pozoroval
a pak suše poznamenal:

„Uznám to jako létání, pokud ho dokážete přehodit přes hory.“

Rjun měl pocit, že mu hanbou opadají šupiny, a věnoval Asu-Hwaritalovi rozzlobený pohled. Drak ležel v jeho náruči a dlouhým ocasem hravě ovíjel horní části Rjunova těla. Keigon sundal plamínek ze svého levého ramena. Dal si jej do pravé ruky a pomalu s ním mával před Asu-Hwaritalovými očima. Po chvíli si Rjun povšiml, že ačkoliv drak předstírá, že ho plamínek nezajímá, sleduje jej pohledem. Keigon s plamínkem komíhal sem a tam a znenadání jej vyhodil do vzduchu. Asu-Hwarital se vymrštil, uchopil plamínek všema čtyřma nohama a pyšně se rozletěl po místnosti. Drak vyletěl tak rychle, že přihlížející Rjun i stařec dostali při prudkém pohybu hlavy křeč do svalů na krku.

„Letí, že ano?“ poznamenal klidně Keigon.

Stařec přikývl a uchopil tokkebí papír a štětec ležící vedle sazebníku. Obřadně diktoval: „Drak, co umí létat a hraje si jako kotě.“

Rjun měl znovu pocit, že mu opadají všechny šupiny. Když starý muž dopsal, odložil štětec na tušový kámen a vstal ze židle.

„Náčelnice spolku stanoví výši cla. Už je to dlouho, co jsem přidával novou položku do seznamu.“

Keigon přisvědčil: „Vy jste pobočník.“

„Jistě. Počkejte prosím.“

Rjun se domníval, že osoba za závěsem je ona náčelnice, a jak předpokládal, pobočník se postavil, odtáhl závěs a odešel za něj. Keigon a Rjun chvíli čekali. Asu-Hwarital se mezitím opět vrátil do Rjunovy náruče. Rjun se pokusil vrátit plamínek Keigonovi, ale dráček mu jej nechtěl dát. Keigon mu pohledem naznačil, ať to nechá být.

Zpoza závěsu se ozýval šepot, ale Keigon jej kvůli dešti a látce neslyšel zřetelně.

„Paní! Vstaňte!“ ozvalo se po chvíli dostatečně nahlas, aby rozuměli.

Keigon si pomyslel, že náčelnice spolku pospávala. Rjun přes závěs viděl postavu, jež předtím téměř ležela na židli, zvednout

se do sedu. Ještě chvíli slyšeli šepot a pak se závěs odhrnul. Za ním byl balkon, přesně jak Rjun očekával. Strop podpíralo několik pilířů, a ačkoliv byl balkon otevřený ven, určitě byl umístěný v zákrytu, protože zde nefoukalo. Dokonce ani déšť, který byl nyní spíš přivalovým lijákem, se sem nedostal. Balkon musel být zakrytý také svrchu.

Uprostřed stála šikmo umístěná židle a na ní seděla drobná stará dáma. Kolena jí zakrývala přikrývka a její malé tělo se zdálo být v židli téměř pohřbené. Žena měla hlavu pootočenou do strany a sledovala padající déšť, takže Keigon a Rjun mohli vidět pouze její týl. Po chvíli se k nim ale otočila. Seděla v hodně osvětleném místě a neviděla zbytek místnosti příliš jasně, povšimla si ale Asu-Hwaritala, jak si hraje s plamínkem v Rjunově náruči. Dáma promluvila šeptavým, třaslavým hlasem starého člověka:

„Opravdu je to drak! Malý dráček.“

Rjun nevěděl, proč se jí třese hlas. Podle tradic nágu se váhavě postavil, aby staré ženě prokázal úctu. Jenže si uvědomil, že se vydává za člověka, a rychle si zase sedl.

„No dobře. Přistupte blíže. Musím se pořádně podívat,“ promluvila opět žena tichým hlasem a vrásky okolo očí se jí prohloubily.

Rjun se ohlédl po Keigonovi. Ten vstal ze židle a vydal se k balkonu. Rjun zvedl Asu-Hwaritala a následoval jej. Když oba došli ke schodům, stará žena je vyzvala: „Pojďte nahoru.“

Rjun i Keigon vystoupili na balkon a shlédli na ženu, jež si ohromeně prohlížela Asu-Hwaritala.

„Úchvatný. Vypadá vskutku úžasně. Za celý svůj život jsem doposud nespatriła jediného draka. Je opravdu těžké uvěřit, že na tomto světě ještě existují.“

Rjun se za látkou, která mu kryla tvář, usmál, protože žena reagovala na draka ještě emotivněji než pobočník. Podíval se

pozorněji a viděl, že již ztratila všechny zuby a tváře měla propadlé. Šepotem zřejmě skrývala zhoršenou výslovnost. Vlasy jako pavučina, ledabyle svázané na temeni, také už dávno ztratily svůj lesk. Avšak oči v seschlé tváři starého člověka překypovaly nezvykle silnými emocemi.

Stará dáma stočila hlavu k Rjunovi.

„Pročpak si zakrýváš tvář?“

„No, protože je ošklivá,“ odpověděl rozpačitě.

„Ach, ale zpíváš moc pěkným hlasem. Ani nevím, z jaké oblasti je tento přízvuk, ačkoliv mi není úplně neznámý... říkáš, že máš ošklivou tvář? Spíš se zdá, že tam máš nějaké nepěkné zranění, jaká škoda. Jestli tě bude drak následovat, i on vyrostе do krásy. První drak po tak dlouhé době musí být vychováván dobře. Mimochodem, jak se jmenuješ?“

„Mé jméno je Rjun.“

„Trochu zvláštní jméno pro dívku. Já jsem Boni, starší sestra Nani. Když mi můj otec dával tak velkolepé jméno, asi nepomyslel na to, že jeho roztomilá dcerka tak rychle zestárne do sta let. Proto jej nyní neužívám. Zastydí se u něj každý, kdo jej zaslechne. Nazývej mě prostě náčelnicí nebo paní.“

Rjun se znovu usmál. I Boni se pousmála, obrátila se ke Keigonovi a naklonila hlavu.

„Ale ty se mi zdáš povědomý. Nevím, jestli jsi tím chlapcem, kterého jsem znala, nebo ne. Jak se jmenuješ?“

Rjun se na Keigona podíval a s údivem si všiml, že se tváří zároveň smutně i zděšeně. Takhle ho viděl poprvé.

„Jsem Keigon Draka,“ promluvil Keigon jemně.

Náčelnice jeho jméno několikrát zopakovala. Náhle se na něj vyděšeně podívala. Roztrásla se, jako kdyby měla dostat záchvat, a pobočník, který dosud stál s kamennou tváří, se k ní rozpačitě sklonil.

„Paní?“

Náčelnice však nespouštěla oči z Keigona a zdálo se, že pobočníkův hlas nevnímá.

„Běž pryč!“ vykřikla náhle překvapivě silným hlasem. Byl tak hrubý, až bylo těžké uvěřit, že vychází z drobného, starého těla. Náčelnice křičela a trásla se na židli.

„Jdi dolů!“

Keigon se tiše otočil a sešel dolů z balkonu. Rjun nevěděl, co si počít, a tak jej rychle následoval a Boni zakřičela na pobočníka: „Zatáhni závěs!“

Pobočník urychleně poslechl. Rjun vše pozoroval a pak pohlédl na Keigona, jenž si přitáhl židli, posadil se a pokynul Rjunovi, aby tak také učinil. Rjun se posadil. Měl hodně otázek, ale Keigon seděl s čelem podepřeným sepnutýma rukama a vypadal, že o ničem hovořit nechce. Rjun tedy pevně objal Asu-Hwaritaku a neklidně čekal. Drak si zřejmě uvědomoval, že něco visí ve vzduchu, upustil plamínek a klidně seděl Rjunovi na klíně. Rjun plamínek sebral a položil na stůl.

Trvalo notnou chvíli, než se zpoza závěsu opět ozval slabý hlas náčelnice spolku.

„Dlouho jsme se neviděli, Keigone.“

Hlas se jí silně trásl nikoliv věkem, ale značným rozrušením. Keigon položil sepnuté ruce na stůl.

„Ano,“ odpověděl zataženému závěsu.

„Proč ses mi nepředstavil dříve? Chtěl jsi mě překvapit?“

„Ne. Ani bych si nepomyslel, že byste mohla být ještě živa. Jsem samozřejmě rád, že vás vidím.“

„Ach, ano. Jsem naživu příliš dlouho. Sto let. Bude to tedy spíše moje chyba. Měla jsem si to domyslet, když jsem slyšela, že s sebou máte draka.“

„Co tím myslíte?“

„Nepožádali tě snad ti prašiví mniši z Parumských hor, abys jim tentokrát přivedl draka? A ty jsi jako vždy i v takto bláznivém a nesmyslném posláním uspěl.“

„Tak to není. Drak a Rjun si vzájemně zkřížili cestu a mě představený Čutagi požádal, abych jim byl průvodcem na cestě do chrámu Hainša.“

„Je to dračivec? Což dračivci stále ještě existují?“

„Kdyby nebyli dušischraňové, dračivci by už neexistovali. Kvetoucí dračíkvet se objevil náhodou.“

„Zvláštní věc...“ řekla stará dáma a odmlčela se. Zpoza závěsu se ozývalo pouze bubnování deště. Keigon tiše vyčkával.

„Říkal jsi, že jsi průvodce?“ promluvila po delší době znovu Boni.

„Ano.“

„Pak jsou zde také kouzelník a válečník? Podle toho plamínku se asi nemýlím.“

„Přesně tak. Jsou s námi tokkebi a rekon. Sem nahoru přijít nemohli, protože jsou příliš velcí.“

„Na jednoho je zapotřebí tří, takže Rjun bude nága.“

Rjun se překvapeně podíval na Keigona, jenž nehnul ani brvou.

„Ano.“

„Nágské hlasy jsou vážně krásné. Ten chlapec Josbi měl také takový.“

Když Rjun uslyšel jméno otce, málem vstal ze židle. Upřeně se zadíval na Keigona, ten ale jen zíral dopředu a nevěnoval mu ani letmý pohled. Rjun soustředil veškerou svou pozornost na závěs a všechno, co mohl ještě zaslechnout. Boni pokračovala:

„Vzpomínám si, jak jsi učil Josbiho zpívat. Mírně řečeno, neměl vůbec hudební sluch. Ale hlas měl opravdu pěkný. Nevím, jak ostatní, ale já jsem si jeho zpěv užívala.“

Rjun už to nevydržel a vykřikl: „Paní, znáte mého otce?“

Keigon se na něj podíval a zpoza závěsu se ozval zmatený hlas.

„Otec? Jsi Josbiho dcera? Ale nágové neznají své otce.“

Rjun strnul, protože se domníval, že ho Keigon zadrží. Ale Keigon se na něj jen díval a nic neřekl ani neudělal.

„Jsem jeho syn. Vím, kdo je otec. A vy jste Josbiho vážně znala?“ promluvil Rjun k závěsu.

„Syn, no vida. Nevím, jestli ona osoba, o které mluvíš, je ta samá, co znám, ale ano. Setkali jsme se jednou. Kdysi přišel do mé pevnosti. Nebyla v tom žádná pošetilá odvaha, že jsem se setkala s nágovu. Keigon jej donesl na zádech umírajícího na podchlazení. Čekala jsem, že nepřežije, ale Keigon mi vysvětlil, že nága tak snadno neumírá. Když o tom teď přemýšlím, jak to, že ti zde není nepříjemně? Umí už snad nágové poručit větru i dešti?“

„Ne. Tokkebi pokrýl mé tělo svými plamínky, které nevydávají světlo, jen teplo. Jaký byl vlastně můj otec?“

„Ptáš se, jaký byl? Mluvíš, jako by Josbi byl postavou z minulosti.“

Keigon sebou při té otázce trhl. Rjun se postavil s Asu-Hwaritalem v náruči. Strhl si látku z obličeje, pohlédl na Keigona a odpověděl Boni na otázku.

„Můj otec zemřel. Před jedenácti lety, když mi bylo jedenáct.“

Dešťové kapky bičovaly skálu a šířily temnotu do všech směrů. Tak to alespoň viděly nágské oči. Voda pohlcuje vyzařování tepla. Samo Peiová si u toho žalostného výjevu povzdechla. Stála vedle Marunareho a shlížela dolů ze skály, na kůži promoklá a zmatená. Dívala se na tuokšini za dešťovou clonou na úpatí kopce a nevěděla, jak se cítit.

„Tak vidím, že jste lidská sídla obešli.“

Když procházela městem, které bezvěrci nazývali Šrados (ale pro ni to bylo prostě lidské město), uvědomila si, že ji skupina tuokšini sleduje. Tuokšini nenapadli ani Zaboro, ani Šrados, jen prošli kolem před zraky ohromených lidí. Samo přemýšlela, jak situaci chápat, ale nakonec se rozhodla oddechnout si. Ačkoliv nepocítovala žádnou zvláštní náklonnost vůči bezvěrcům, jednoznačně je upřednostňovala před tuokšini. Velká válka skončila ještě předtím, než byli kitalčští lovci zničeni, a v ní vyhráli nágové. Teď, o stovky let později, Samo nedokázala cítit vůči lidem nenávisť. Zároveň však necítila zášť ani k tuokšini.

„Cožpak je nějaký pádný důvod, aby bylo nutné podnebesí ukazovat něco tak odporného?“

Tuokšini jí neodpověděli. Jen se snažili přejít údolí zaplněné vodou. Samo je pozorovala ze skály vyčnívající z úbočí hory a pocítovala hluboký smutek. Tuokšini se zdráhali skočit do vody, protože první dva z nich, kteří tak učinili, strhl proud. Ovšem způsob, jakým se rozhodli situaci vyřešit, byl k smíchu.

Pokoušeli se řeku rozdělit a udělat si cestičku uprostřed. S nesmyslnými výkřiky se „prokopávali“ řekou tak, že vodu odčerpávali rukama. Ti, co ruce neměli, ji odnášeli v ústech. Zvolený způsob by byl úspěšný, pokud by se jednalo o půdu, ale byl zcela neúčinný na silný proud vody. Zmatení tuokšini se zlobili na hladinu řeky, která se navzdory jejich vynaloženému úsilí ne-snižovala.

Přesto ve své práci nepolevili. Stovky tuokšini se shromáždily na břehu řeky a snažily se vodu odčerpat. Povykovaly u toho slova, která neměla žádný význam. Přílišná snaha věnovaná nesmyslnému účelu je ovšem buď k smíchu, nebo k pláči. Samo bylo do pláče. Pohled na tak ubohé bytosti jitril utrpení, které jí způsoboval šozain-te-šiktol, jenž svazoval její a bratrův osud.

„Prosím vás, přestaňte s tím!“ zvolala v nitromluvě otevřenou myslí.

Tuokšini však vůbec nereagovali. Samo si náhle uvědomila, že na rozdíl od hada z ostatků, který nitromluvu ovládal, ji tuokšini neslyšeli. Samo vyslala k Marunaremu myšlenku a sevřela jeho hřívu. Mohutný Marunare zařval, až se hory zachvěly, a Samo se dočkala očekávaného pohledu. Tuokšini přestali odčerpávat vodu z řeky a zadívali se na protější úbočí hory. Samo vykřikla, jak nejhlasitěji uměla:

„Přestaňte s tím! Prosím! Už vám muselo dojít, že je to k ničemu!“

Tuokšini se na ni v lijáku bez hlesu dívali. Samo slyšela vlastní hlas, jak se vrací ozvěnou. Tuokšini náhle začali pokřikovat:

„Pálivý kořen strakapouda? Modrovoňavý trojúhelník!“

„Hod' jen tři páry skákajících zaječobarevných kýchanců!“

A vrátili se k odčerpávání vody s ještě větší vervou.

Samo se od žalostného pohledu odvrátila. Nějakou dobu jen tak stála a pravou rukou svírala veletygrovu hřívu.

„Říkáš, že Josbi je mrtev?“

Rjun na Keigonovu otázku přikývl.

„Před jedenácti lety?“ zeptal se znovu Keigon.

„Ano.“

„Jak je to možné, jak?!“

Keigon s výkřikem udeřil oběma pěstmi do stolu. Kovové desky sazebníku se rozechvěly a navršené papíry sklouzly. Rjun Keigona překvapeně pozoroval, zaskočený silou jeho emocí.

„Jak může nága zemřít v takovém věku? Říkáš, že ho ženské upálily?“ zeptal se Keigon.

„Rozervali mu srdce.“

„Rozervali srdce?“

Rjun se užuž jal vysvětlovat, ale podle tónu hlasu si náhle překvapeně uvědomil, že se Keigon neptá, co má rozervání srdce znamenat. Keigon měl sice o názích skutečně mnoho znalostí, ale

že by mohl vědět, co je rozervání srdce, téměř neznámé i nám, to se Rjunovi nechtělo věřit. Přesto Keigon Rjuna další otázkou dokázal ohromit ještě více.

„Říkáš, že ho zabili vaši patroni?“

„Co prosím? Jak víte, co je rozervání srdce?“

„Zatraceně, odpověz na mou otázku! Zabili Josbiho patroni?“

„To není možný, tohle je tajemství dokonce i mezi námi...“

„Mluv!“

„Ano!“

Rjun vykřikl a šupiny po celém těle se mu naježily. Plášt, který měl na sobě, se kvůli pohybu šupin zmítal jako umírající zvíře. Překvapený Asu-Hwarital vzlétl, ale Rjun si toho nevšímal a křičel:

„Ano, patroni zabili mého otce! Zabili ho ti, co dali nám nesmrtelnost! Ti, co našli způsob, jak naši smrt oddálit, si vytvořili vlastní a tu použili na otce!“

Keigonova tvář zkameněla, ale Rjun křičel dál.

„Umístili srdce na posvátný oltář a rozdrtili ho k tomu určeným hmoždírem a paličkou? Nebo ho jen hodili na zem a poslali vlastníma, krví potřísněnýma nohama? Oni to byli, zatraceně, oni! Patroni zavraždili mého otce! Proto jsem se odmítl stát jedním z nich nebo si nechat vyjmout srdce. Můj otec mi umíral před očima...“

„Přestaň.“

„Cože?“

„Nech toho. Stačilo jen potvrdit, že je Josbi mrtvý. Neptal jsem se na tvůj příběh.“

Nágovi zachřestily šupiny.

Keigonovi byly Rjunovy pocity ohledně Josbiho smrti lhostejné. Odmítal s ním sdílet svůj smutek. Nága ho nezajímal, byl jen pod jeho ochranou a Keigon udělá všechno pro to, aby jej dostal do chrámu Hainša, protože se tak rozhodl.

Rjun nevědomky položil ruku na stůl a něčeho se dotkl: tokkebí papír. Upadl do ještě horšího rozpoložení, odhodil ho stranou a bílé stránky z drceného dřeva se rozlétly po síni. Byl to hrozivý pohled. Rjun v nitru vykřikl, rozběhl se přes místnost a vyběhl ven.

Keigon se chystal vstát ze židle, ale uviděl, jak Rjuna následuje Asu-Hwarital, a zase se usadil. Náhle se zpoza závěsu ozval slabý hlas, utlumený zvukem deště, a mluvil arazitštinou.

„Toť nenie mi ľubo.“

Keigon se pomalu otočil k závěsu.

„Co se vám nelíbí?“

„Kakoť jsi se nemnoho proměnil.“

„Vždycky jsem byl takový.“

„Takoť nesmýšlím. O tomť já mluvím, že tak mlád se zdáš kak tehďáž jsi byl.“

Keigon pochopil, co měla náčelnice spolku na mysli, a ztichl.

„Nemámť to tobě za zlé. Samota bylať jediným přitelem tejto kmetici. Avšak žeť jsem nynie tebe potkala, toť mi moje mládíe připomanulo.“

„I já si vzpomínám.“

Druhá strana závěsu opět ztichla. Keigon naslouchal dešti a vyčkával.

„Plyneť život kak řiečný prúd. Zadržěvala jsem jěj a zastarala jsem. Marněť jest však nynie dávných dnův ľutovati.“

„Vždy jste byla významnou vůdkyní a jste jí stále.“

Deštěm se rozezněl smích, zněl ovšem spíše jako povzdech. Po chvíli se ozval sotva patrný šepot, který Keigon nedokázal rozpoznat.

„Rač blížě přistúpiti, má skvostná šelmo,“ ozval se po chvíli opět hlas náčelnice.

Keigon vstal a přešel k závěsu, ale ten se nepohnul. Keigon zůstal stát a čekal. Náhle se látka v jednom místě pomalu nad-

zvedla a za ní se objevila roztřesená ruka, jež se po chvílce dotkla Keigonova obličej. Ucukla, ale pak začala pomalu hladit rysy jeho tváře. Keigon zůstal tiše stát a zavřel oči.

Pobočník se vrátil do síně, až když náčelnice Boni znovu usnula. Dával si záležet, aby Keigon nemohl nahlédnout za závěs, avšak zbytečně. Keigon seděl na židli s čelem podepřeným oběma pěstmi a tím směrem se nedíval. Pobočník k němu přistoupil.

„Deset stříbrných,“ oznámil.

Keigon pomalu zvedl hlavu.

„Poplatek za nágu je deset stříbrných, stejně jako za člověka,“ vysvětlil pobočník.

„A za draka?“

„Za toho vám poplatek odpustíme. Bude lepší předpokládat, že cestu téměř nevyužije.“

Keigon vstal. Uklonil se a obracel se k odchodu, ale pobočník ještě neskončil.

„Stejně tak za vás...“

Keigon se zastavil. Pobočník vzal štětec a něco napsal na papír. Keigon si to přečetl. Stálo na něm oznámení o odpuštění poplatku za něj samotného. Pobočník počkal, než papír uschne, otiskl razítko a předal list Keigonovi.

„Vezměte si to a ukažte to dole mým lidem. Ponechejte si ho, a až budete příště potřebovat projít, prokažte se jím.“

„Vždyť vy běžně takové laskavosti neprokazujete,“ řekl Keigon upřímně.

„Jistěže ne. Nestavíme se k pravidlům svévolně, striktně se řídíme sazebníkem.“

„Jsem tedy výjimka?“

Pobočník pečlivě otočil kovovými listy sazebníku a ukázal na jednu položku. Keigon si ji přečetl a lehce přikývl.

„Takže jste to věděl.“

„Přesně tak.“

Keigon se na pobočníka podíval bez náznaku emocí. Pobočník trpělivě vyčkal, a když se Keigon chystal promluvit, zavrtěl hlavou. Keigon ústa zase zavřel. Pobočník sesbíral ze stolu papíry a psací potřeby, aniž by mu věnoval další pohled.

„Jděte, prosím.“

Keigon zvedl plamínek a vyšel z místnosti. Když scházel po dlouhých schodech, nepřemýšlel o Josbiho smrti, o níž se dozvěděl až po jedenácti letech, ani o nečekaném setkání s paní pevnosti Boni a jejím pobočníkem, který věděl, kdo Keigon je, ale nedal nic najevo. Myslel na to, že déšť v brzké době neustane, proto budou muset využít ubytovnu pro pocestné v pevnosti, a také přemítal o cestě, kudy se vydají, až překročí horské pásmo. Byl průvodce.

Keigon Draka byl průvodce.

Náhle si uvědomil, že ho bolí pravá ruka. Pozvedl ji před oči. Byla doběla sevřená v pěst, a když ji rozevřel, na dlani měl viditelně otisknuté nehty s drobnými krůpějemi krve okolo. Keigon se nepřítomně díval na zraněnou ruku a po chvíli krev olízl. Pak pokračoval v sestupu.

Tynahan vypil přehnané množství arhi a odpadl. Přiopilý Pihjong pokřikoval na Nani oknem stanice: „Jenom jeden stříbrný, protože jsi kráska! Cože? Jenom se tak jmenuješ?“ Keigon si krátce povzdechl, zase byl tím starým průvodcem. To si velice jasně uvědomoval také Rjun, jenž mlčky přihlížel z kouta místnosti.

Výběrčí Keigona vyslechli a spočítali celkovou výši poplatku. Keigon zaplatil kozou a požádal je, aby skupinu doprovodili k noclehárně. Pihjong mohl jít, jen když jej s nadlidskou silou podepřeli, avšak Tynahan zůstal ležet na podlaze mýtnice. Všichni zúčastnění se tiše shodli, že jeho odnést nezvládnou. K ostatním na ubytovně se rekon připojil až pozdě v noci a stěžoval si, že ho bolí hlava, jako kdyby mu měl odpadnout hřebínek.

Nastala hluboká noc a nepřetržitě pršelo. Marunare seděl na skále s tělem přitisknutým k zádům Samo Peiové. Samo se dívala dolů s koleny pod bradou. Přestože pršelo, dokázala pozorovat tuokšini. Stále ještě dělali to, co před šesti hodinami. Několik desítek z nich už přílišnou námahou zkolabovalo a zemřelo, a ještě mnohem víc jich strhl silný proud v zaplaveném údolí nebo je jiný tuokšini, netrpělivě se tlačící dopředu, postrčil do vody. Souš, na níž původně stáli, se proměnila v mokřad tím, jak tuokšini z řeky čerpali vodu. Ten šílený a marný boj v blátě a dešti jako by měl pokračovat celou věčnost.

Samo nemohla z druhé strany břehu udělat vůbec nic, přesto nedokázala odejít. Jednu věc by pro ně přece jen vykonat mohla. Potřebovala se rozhodnout: má zabít vlastníma rukama?

Samo se odhodlala. Vstala. Pod promočenou černou kůží se pohybovala pomalu. Napjatého Marunareho poškrábala na bradě a vylezla mu na hřbet. Marunare přijal její vůli a ladně seběhl z horského svahu.

Tuokšini při pohledu na veletygrovy modré oči zářící v temnotě ustali v pohybu. V padajícím dešti začali krůček po krůčku ustupovat s pohledy upřenými na Marunareho a Samo na opačném břehu řeky. Samo se na ně chvíli dívala, potom dala Marunaremu pokyn a veletygr pomalu došel k nejužšímu místu řeky. Oči tuokšini, případně jejich jiné části, jej sledovaly. Tam, kde byla řeka nejužší, voda silně proudila. Z jejího hukotu brněly uši, ale Samo to nijak nevadilo. Sesedla z Marunareho, tasila šiktol a zvedla ho oběma rukama vysoko nad hlavu. Po chvíli se jím plnou silou rozmáchla do strany.

Šiktol se zasekl do vysokého stromu. Samo meč s obtížemi vytáhla a znovu se rozmáchla. Kusy dřeva odletovaly do všech stran společně s kvílením stromu, které přehlušilo dokonce i řev proudu. Samo se však neodvrátila, ani když ji kus dřeva udeřil do tváře, a ještě několikrát se rozmáchla. Jakmile se ostří pevně

zaseklo, sehnula se, sebrala kámen a mrštila jím o tupou stranu meče. Dřevo a kov společně zasténaly.

Samo opakovaně házela kamenem a ostří meče se s každým zajiskřením zakouslo hlouběji do stromu. Jako by se zařezávalo do jejího vlastního těla. Aniž si to uvědomovala, stříbrné slzy jí stékaly po tvářích, ale ruce se nezastavily. Meč konečně dosáhl středu kmene a Samo kámen odhodila. Kutálel se po zemi, špinavý od její tkáně a krve. Samo si držela levou ruku na pravé a prudce vykřikla: „Marunare!“

Veletygr zařval, až se hory otřásly.

Postavil se na zadní a obrovskými předními tlapami se opřel o kmen. Vážil přes tři tuny, a tak mu stačilo jen párkrát zatlačit. Strom se zlomil a se silným zaduněním dopadl na druhou stranu řeky. Odkulil se kousek po svahu dolů, ale brzy se zachytil o vyčnívající skálu a zastavil se.

Samo třesoucima se rukama uchopila odhozený meč. Tuokšini spolu nesrozumitelně mluvili, neschopni pochopit, co se stalo. Samo jim nevěnovala pozornost. Dala Marunaremu pokyn, aby si lehl, a vylezla mu na hřbet.

„Vyražme!“

Marunare vyběhl po svahu hory jako vítr protínající déšť. Tuokšini mezitím s velkými obtížemi prozkoumávali ideu „mostu z jediného stromu“. Samo na vrcholku hory vzhlédla k noční obloze a déšť ji bičoval do tváře. V nitru se omluvila stromu, který zahubila.

V dálce začaly na vrcholky hor dopadat blesky.

Rjun se probudil, nikoliv však kvůli hromobití. Připadalo mu, že místo, kde leží, je podivně nepohodlné. Nechyběla mu postel. Bylo to několik měsíců, co naposledy ležel v posteli, a již přivykl životu venku a spánku na zemi, proto to nedokázal pochopit.

Posadil se a skrze malé okénko v silné zdi pevnosti poznal, že venku běsní strašlivá bouře. Rozhlédl se kolem. Dostali největší pokoj v noclehárně jen kvůli Tynahanovu železnému kopí, a i přesto museli kopí položit na podlahu napříč místností. Tynahan ležel vedle něj a páchl alkoholem. Pihjong spal natažený přes Tynahanovy nohy. Zřejmě považoval Tynahana za Nani, již předtím odvedli do stáje. Rjun se podíval na místo, kde spal Keigon, ale nenašel ho tam. Nešlo mu to do hlavy a vstal.

Pokoj byl řešen jednoduše. Na sníženou část přede dveřmi se odkládaly boty a zbytek kamenné podlahy pokrývaly slaměné rohože. Na zdi viselo několik polic, kam si pocestní mohli uložit osobní věci. Podlaha nebyla vyhřívaná. V pevnosti by se těžko zavádělo něco podobného ondolu, protože ji zbudovali ve skalní stěně. Pihjong tak nemohl z Rjuna stáhnout plamínky. Rjun litoval, že si Pihjong nemůže pořádně odpočinout. Vstal a díval se, kde může Keigon být. Přistoupil k oknu. Malé čtvercové okénko vypadalo spíše jako větrací otvor. Tento dojem umocňovala téměř padesát centimetrů tlustá skála, v níž bylo zasazeno. Rjun vyhlédl ven.

Nad horami řádila bouře jako ze zlého snu. Kvůli nepřetržitým bleskům byla noční obloha jasná. Při každém úderu se vzduch okolo zahřál a šířil vlny tepla. Pouze nitromluvou vyjádřitelné různorodé barvy soupeřily o nadvládu nad nočním nebem a burácející vichr spolu s horkými proudy na sebe vzaly podobu mystických příšer pádících oblohou. V tomto víru barev byly bezbřehá temnota a černočerná tma ty nejméně děsivé.

Rjun byl podívanou tak stržen, že z oblohy nedokázal spustit oči. Chtěl se rozhlédnout, ale výhled mu omezovaly tlusté zdi, strčil proto hlavu co nejvíce do okna. Vtom uviděl Keigona a na okamžik propadl strachu. Zdálo se mu, že se Keigon vznáší ve vzduchu — nese se noční oblohou a shlíží na rozbouřené pohoří Siguriat. Při tomto děsivém pohledu se Rjunovi málem

zastavilo srdce. Teprve až po nějaké době byl schopen začít logicky uvažovat.

Keigon stál na skále na kamenné římse, již zespodu téměř nebylo možné upozorovat. Ani Rjun, když byl odpoledne dole, netušil, že tam římsa je. Domyslel si, že se odtamtud dá sledovat okolí nebo tajně zaútočit v případě napadení pevnosti. Spolek by také odtud mohl polít vodou rekona, jenž by se snažil skálu přeskočit, jak je varoval nápis na budově mytnice. Rjunovi se honily hlavou rozličné myšlenky a pak ho najednou napadlo, jak je podivné, že Keigon o takovém tajném místě ví. Vzpomínal, čeho byl svědkem v síni náčelnice spolku. Je přátelství mezi ní a Keigonem natolik silné? Tak moc, že Keigon zná tajemství pevnosti?

Římsa, na níž Keigon stál, byla vlevo pod úrovní okna jejich pokoje. Rjun ho tak mohl pohodlně pozorovat. Připadal si kvůli tomu trochu jako na výzvědách, ale nedokázal se odvrátit.

Stále ještě nevěděl, co si má o Keigonovi myslet. Bylo zjevné, že Keigon si k němu nemíní vytvořit vztah z pozice „otcova přítele“. Odmítl s ním dokonce sdílet smutek nad Josbiho smrti. Zdálo se, že nesvolil ani ke vztahu „společníci“ nebo „přátelé“. Od té chvíle, kdy Rjun slyšel, že Keigon hrozil podříznutím Pi-hjonga, aby zachránil Zaboro, pochyboval, že by s ním byl nějaký druh přátelství vůbec možný. Rjunovi se zachvěly šupiny, když si vzpomněl na Keigonova slova: „V nejhorším případě bychom přinesli jen jeho hlavu a tělo, a i přesto bychom uspěli.“

Jedná snad se mnou jako s živoucím kusem masa? Nezdá se mi jako člověk, který by nevěděl, že takový zacházení se mu může vrátit.

Rjun byl ještě chlapec a neměl vyjmuté srdce, přesto věděl, že vztahy jsou vzájemné. Každému se vrátí to, jak se chová k ostatním nebo za jakým účelem je využívá. Protože Keigon nejednal s Rjunem jako se „synem přítele“, Rjun o něm také nemohl přemýšlet jako o „příteli otce“. Mohli mít jediný vztah, k němuž Keigon svolil: Keigon byl Rjunovým průvodcem.

Byli bychom v případě Keigonovy smrti rozmrzelí, že jsme přišli o průvodce, nebo smutní ze ztráty přítele? uvažoval Rjun.

Když Keigon odešel, cítili smutek. A radost, když se vrátil. Rjun nedokázal s jistotou určit, zda to byla radost z návratu přítele, nebo schopného průvodce. Pomyslel si, že ani Pihjong nebo Tynahan by to neuměli rozlišit.

Do víru Rjunových spletitých myšlenek se náhle vloudila pochybnost. Keigon nestál v prudkém lijáku jen tak. Řval z plných plic. Rjun zaměřil pozornost na sluch a ztuhl.

Keigon z hloubi zlomeného srdce křičel do bouře běsnící v horách Josbiho jméno. Rjuna nezarážil jen jeho zoufalý nářek. Keigon proklínal nágy, kteří zabili Josbiho. Jenže řval, že pomstí smrt otce.

Bouře pokračovala po několik dní a vytrvale přšelo. Jen krátce se zastavila, aby se nadechla. „Zůstaneme, dokud se nepřežene,“ prohlásil Keigon. Z drobného náznaku lítosti v jeho hlase si Tynahan odvodil, že ho to pořádně mrzí. Ubohý Tynahan byl skleslý, že musí sedět zavřený v pevnosti, a jeho sklíčenost se zhoršovala s každým dalším dnem, kdy Keigon zaplatil za nocleh. Pohled na nejmocnější bytost na zemi v takovém stavu vzbudil soucit vnímavějších členů Spolku mýtné cesty. Nakonec pro něj téměř každý den uspořádali pitku. Tynahan se po nezdařené první zkušnosti s arhi nyní za pomoci členů spolku učil pít s mírou. Od třetího dne připomínaly jejich pitky výjev jako z obrazu: Tynahan ležérně popíjí arhi mezi muži, kteří již upadli do deliria.

Členové spolku jim ke každému jídlu přinesli čtyři porce, ale Rjun se své ani nedotkl. Tynahan neměl kvůli neustálému pití alkoholu chuť a porci navíc odmítal, proto vždy směřovala k Pihjongovi. Pihjong se pak ve snaze ulevit plnému žaludku potuloval po pevnosti a objevil velké vnitřní zápasště širum. Padl na kolena a zajásal:

„Sebezničující bože, už jsem říkal, jak tě zbožňuji?“

Členové spolku, kteří stejně jako Pihjong upřednostňovali trénink těla před pitím alkoholu, začali od té doby zaznamenávat ponižující množství porážek. Kdykoliv se kulhající a s modřinami v pevnosti potkali, s hořkostí na sebe pokřikovali: „Prosím, jen jedinkrát!“ Pochopitelně že nevyřčený konec věty neznamenal nic jiného než „vyhrajme“. Ale to bylo jen vroucí, nedosažitelné přání. S tokkebi, který o hlavu převyšoval nejvyššího člena spolku a praktikoval tradiční styl zápasu, byli ostatní nuceni se blíže seznámit s pískem, jenž pokrýval plochu zápasíště.

Tynahan i Pihjong byli natolik zaměstnáni svými zálibami, že si na rozdíl od Rjuna nevšíмали, kde tráví čas Keigon. Ale Rjun jej se zakrytou tváří sledoval. Keigon mu to nedovolil, ale ani to nezakázal. A tak spolu pátrali po dlouhé historii Spolku siguriatské mýtné cesty.

„První Spolek siguriatské mýtné cesty vznikl před čtrnácti sty lety, zhruba v době, kdy začala velká válka. Proto je zde uloženo tolik děl,“ řekl Keigon, pročítající si knihu v místní knihovně. Všiml si, jak je Rjun znuděný. Police překypovaly různými svazky, až bylo těžké uvěřit, že jsou jen v knihovně horské pevnosti, ale téměř žádný nevyhovoval nágským očím. Jejich písmo bylo příliš drobné, než aby je Rjun mohl přečíst.

Rjun na Keigona bezvýrazně pohlédl: „Řekněte mi o velký válce.“

„Určitě to všechno znáš.“

„Chtěl bych to slyšet z pohledu někoho ze severu,“ řekl Rjun a podepřel si rukama bradu.

Keigon tiše zavřel rozečtenou knihu a začal vyprávět charakteristicky jednotvárným, přívětivým hlasem:

„Říká se, že velká válka začala za éry krále Jongunga, Hrdiného. Nicméně v té době zasahovala jen malé území a těžko by se dala nazvat válkou totální. Král Jongung a jeho arazitští váleč-

níci byli mocní, a dokonce ani po králově smrti síla arazitských válečníků nezeslábla. Mnoho historiků vlastně považuje za skutečný počátek velké války období osmdesáti let po smrti krále Jongunga. Právě v této době se přihodilo mnohé. Vy nágové jste ovládli umění vynětí srdce a poprvé zasedl Velký sněm. Lidé začínali být zklamaní z posledních králů, kteří se nevyrovnali králi Jongungovi, natož aby jej předčili. Tehdy také první náčelník Spolku siguriatské mýtné cesty našel stezku přes horské pásmo. A pak přišel útok.“

„Byla to dlouhá válka.“

„Ano. Válka se protahovala. Výsledek byl zcela zřejmý, ostatně šlo o válku mezi nágy, kteří zřídka utrpí zranění nebo zemrou, a lidmi, kteří se po zranění do války nevrátí celé měsíce, někdy i roky. Proč válka trvala tak dlouho, nemůže být vysvětleno ničím jiným než chrabrostí arazitských válečníků. Nicméně ani tak nebývalá statečnost nemůže trvat věčně v boji proti těm, kdo neumírají. A pak se stalo něco zásadního.“

„Něco zásadního?“

„Zmizel meč Paragi.“

Rjun pozvedl hlavu a podíval se za Keigona. Dokonce i v knihovně měl svůj meč upevněný na zádech.

„Přesně tak. Tenhle meč. Patřil králi Jongungovi a arazitští válečníci přísahali věrnost králi, který meč zdědí. Jak bychom to nazvali? Byl symbolem moci Hrdinného krále. Prostý meč představoval pro arazitské válečníky symbol víry a naprosté důvěry. Ale meč zmizel a válečníci se začali ptát, proč by měli válčit za krále, který není nositelem Paragi.“

„To zní hrozně pověřivě.“

„Však to byli lidé dávných časů. Každý den museli svádět boje s příšerami, které nešlo zabít. Dnešní lidé si na vás už zvykli, ale jak tehdy museli být překvapení a zděšení!“

„Co se stalo s tím mečem?“

„Dodneška to není jasné. Kdyby ho někdo ukradl, brzy by se někde ukázal, ale to se nestalo. Navíc, kdo by ho kradl? Teď je však v mých rukou. Historikové tomu říkají ‚zmizení Paragi‘ a považují to za důležitý milník. Možná proto, že arazitští válečníci nakonec v nekonečné válce padli. Možná se jejich království boji s nágy vyčerpalo, a proto padlo. Možná že k vítězství nágů ve velké válce do značné míry přispěly sodrak a zavedení vynětí srdce. Nicméně pokud chceme vysvětlit všechny ty události najednou, nelze než hovořit o ‚zmizení Paragi‘ se smutkem. Právě tehdy ale o ní vzniklo mnoho úsměvných historek. Zrodil se meč s desítkou jmen a desítkou tvarů. Ty jsi o nich možná neslyšel, ale tady na severu je to velká věc. Vypráví se o ‚Bezejmenném meči‘, jehož jméno bylo zapomenuto po smrti toho, kdo jej pojmenoval. O meči jménem ‚Blesk z čistého nebe‘ kvůli jeho tvaru, nebo ‚Bouřlivá smršť‘, protože prý v boji dokáže strhnout bouřku. ‚Bohatýr‘, protože jej může držet jen vybraný hrdina. Možná jsi ta jména slyšel. Všechno to jsou bizarní legendy o meči krále Jongunga. Nikdo už by teď nepoznal, že meč, který nosím, je ten pravý. Dokonce jsem se setkal i s někým, kdo se vši vážností tvrdil, že Paragi musela určitě vážit tunu.“

Rjun se ale nesmál. Dovtípil se totiž, o čem tu Keigon vlastně mluví.

„Tak to bylo,“ pokračoval Keigon. „Příliš velké ambice a příliš hořká pachutí prohry. Proto vznikly tyhle legendy. Nejvíce nás raní to, co ztratíme, to je jednoduchá logika. Zmizení meče znamenalo pro tehdejší lidi úplné zpretrhání vazeb na krále.“

„Král Jongung pro vás hodně znamenal.“

„Tady na severu najdeš dost stoupenců, i kdybys tvrdil něco tak nereálného, jako že král Jongung radil bohům při rozvěšování hvězd na noční oblohu.“

„...Co tehdy dělali tokkebi a rekoni?“

„Většina tokkebi se raději vzdala své země, než aby šli do boje s nágy. Samozřejmě nastaly situace, kdy tokkebi nedokázali ovládnout svůj hněv, ale to se stávalo zřídka. Asi budeš vědět o tom nejhorším případě.“

„Myslíte masakr statisíce nágů v Akinsrou?“

Keigon přikývl a mluvil dál způsobem, jako by někoho citoval.

„Oheň, jenž byl tak rozpálený, že ani nenabral konkrétního tvaru, se prohnal údolím jako dravá řeka. Rozteklé kameny se valily dolů jako vodopád na místa, kde se z monster bez srdce stal popel. Po následující tři dny a tři noci bylo možné vidět, jak z údolí stoupají vlny horka sálající z kamenů, které se proměnily v lávu. Takto to nějaký svědek popsal. Mohla za to chyba nágů. Příliš provokovali tokkebi, kteří by bývali ustoupili, kdyby je nechali na pokoji. Ovšem jakého druhu ta provokace byla, to nevím, protože ani tokkebi, ani svědci nic konkrétního neřekli.“

„Co jsem slyšel, tak blázniví tokkebi napadli nágskou jednotku.“

„Viděl jsi Pihjonga. Myslíš, že by se zbláznil jen tak?“ Rjun neodpověděl a Keigon více nenaléhal.

„S rekony to bylo stejné jako nyní. Buď se poohlíželi po nevěštách, nebo si hleděli svého jako Tynahan. Pochopitelně za své domovy a zájmy urputně bojovali, ale tahle válka po sobě zanechala mnoho legend a málo historicky doložitelných stop.“

„Tři se nedokázali sjednotit.“

Keigon mírně přikývl.

„Přesně tak. Kdyby se tři rasy spojily a čelily nágům společně, tak by možná velká válka probíhala úplně jinak. Ale tokkebi odmítali bojovat a rekoni bojovali sami. Nágy zastavilo až počasí.“

„Nebyli to kitalčtí lovci?“

„Nevím, jak lovci z Kitalča připadali vám, ale to, co prováděli, byl lov. Ani ozbrojený konflikt, ani válka. Nágy lovili. Kdyby ten pošetilý král Kwonnung býval měl všech pět pohromadě a přijal

ty, kteří mu chtěli pomoci, možná že by se z kitalčských lovců stali válečníci. Jenže Kwonnung na to nepomyslel, takže nakonec lovci, podobně jako rekoni, museli bojovat sami za sebe. Ale pro vás, kteří jste věřili, že máte válku vyhranou, musel být jejich útok jako blesk z čistého nebe.“

„Řekl bych, že naše pověsti zachytily kitalčský lovce hrozivěji než arazitský válečníky.“

„O arazitských válečnících jste věděli, ale kitalčským lovcům jste museli čelit v nečekaných podmínkách.“

„To kvůli počasí.“

„Přesně tak.“

Rjun se odmlčel. Keigon zrovna uvažoval, zda vrátit nahoru polici s knížkami, kterou si sundal, když se Rjun s pohledem upřeným na klenbu stropu tiše zeptal: „Vážně přišel můj otec až sem? Do takhle studených končin?“

Keigon si uvědomil, že Rjun s ním celou dobu mluvil jen proto, aby se dostal k vyprávění o otci. Jediné, co mu dokázal poskytnout, bylo odmítnutí.

„Jestli tím míříš k Josbimu, tak o tom mluvit nechci.“

„Jsem jeho syn.“

„To mě nezajímá.“

„Jak nezajímá, hrome! Já jsem Josbiho syn, ne vy!“

Rjun odstrčil stůl a prudce se postavil. Židle, na níž seděl, s rá-musem narazila do vedlejšího stolu. Keigon si založil ruce a mlčky ho pozoroval.

„Jo, mohl jsem s ním strávit jenom pár měsíců! Sídlo Peiových navštěvoval Josbi málokdy. Když vynechám svoje dětství, na které si moc nevzpomínám, byli jsme spolu v zásadě pár dní! A dokonce i po tak krátkou dobu byl Josbi jen hostem, jako každý jiný. Vy jste s ním určitě strávil mnohem víc času. Museli jste cestovat tímhle strašidelným severem společně. Vy jste ho naučil zpívat a on vás nakrmil svojí paží. Ale...!“

Rjun si strhl látku z obličeje.

„Podívejte se! Vidíte tuhle nágskou tvář?! To já jsem jeho syn, ne vy! Nemáte žádné právo pomstít jeho smrt. I kdybyste nějaký měl, rozhodně ne větší než já!“

„Ty jsi utekl.“

Rjun se zapotácel a opřel se o stůl, který se mu před očima podivně kroutil. Keigonův ledový hlas znovu pronikl do jeho mysli.

„Ty jsi utekl z obřadu vynětí srdce, z Hatengráže i od nágů. Tohle rozhodnutí ti trvalo jedenáct let. Nevím, jaké právo máš, ale i kdyby někdy existovalo, dávno už zaniklo.“

Rjun skřípal zuby a cítil, jak se mu oči plní slzami. Bylo mu nepopsatelně mizerně a Keigon ještě dodal:

„Takže nezkoušej křísit něco tak zbytečného, Rjune.“

Rjun k němu zvedl oči. Keigon hleděl do stolu s toutéž nečitelnou tváří jako vždy.

„Není potřeba se odvolávat na pomstu, která ti nepatří, jen abys dokázal, že jsi Josbiho syn. Nezastyděl ses za to, že jsi utekl od svých, do té doby, než jsi o ní začal mluvit. Od té chvíle cítíš hanbu. Proč se snažíš na sebe převzít něco, co není tvé, a pak se cítíš provinile, že jsi to neuskutečnil? Jen proto, abys dokázal, že jsi Josbiho syn? K tomu ti postačí, jak jsi sám naznačil, tvůj vzhled. A tvoje víra.“

„Říkáte, že... nemám povinnost se pomstít? I když jsem jeho syn?“

„Josbi může mít desítky synů. Určitě nenavštěvoval pouze rod Peiových.“

Rjun se na Keigona zkroušeně podíval. Keigon měl pravdu. Rjuna ale rozhněvalo, že ho jednoduše ponížil na pozici jednoho z mnoha Josbiho synů.

„Nemám povinnost se pomstít, protože jsem jen jedním z mnoha? Ale jen já jsem ten syn, který ho viděl zemřít. A věděl jsem o našem vztahu.“